

מוסקו אלקלעי:

„היו צריכים לבקש מגילה אלמגור רשות להתנדב!“

האמנים שהשתתפו בערב לאיסוף כסף ליאיר הורביץ ז"ל קיבלו לפני ימים אחדים מיכתב מיו"ר אמ"י, מוסקו אלקלעי, שבו הוא מודיע להם כי לא היו בסדר כשהופיעו בהתנדבות מבלי לבקש רשות מאיגוד-אמני-ישראל. במיכתב, שאחדים מן האמנים רואים בו מיכתב-ניזיפה, נאמר שכדאי שהם יזכרו שיש גם „עניי עירוני“ פניתי אל השחקן מוסקו אלקלעי וביקשתי הסבר למיכתב, שנראה תמוה בעיני האמנים שאיתם דיברתי. אני לא מכין מה תמוה במיכתב. זה דבר ידוע שהאמנים מת-בקשים להופיע בהתנדבות בתדירות גבוהה מאוד, ועל כן פנו אלינו האמנים והגענו להסכם בלתי-כתוב כינינו שאנחנו נעזור להם לטוב כשירצו לטוב. אומרים לפונה שיפנה אל אמ"י, ואנחנו כבר עוזרים.

● זה בסדר. אם אמן אינו רוצה להופיע בהתנדבות עבור מישהו, תפקידכם לעזור. אבל אם האמן חושב שהסיבה היא טובה, אני לא מבינה מדוע אסור לו להופיע בהתנדבות.

אנחנו לא אמרנו לאסור. אבל לפי הנהגה, צריך לפנות לגילה אלמגור, הממונה על העניין הזה, ולקבל ממנה אישור.

● זה בדיוק מה שאני לא מבינה. למה צריך אי-שור?

כי זה לא יתכן שיפנו אלינו רק כשלא רוצים, צריך לפנות ולקבל אישור גם כשרוצים להופיע בהתנדבות.

● מה שאתה רוצה, בעצם, זה קצת יותר נימוסים?

אמנים

כן. למה לא?

● ומה בעניין „עניי עירכם“? מה זה קשור ליאיר הורביץ? הוא לא עניי עירכם?

אני, כמוכן, מדבר על שחקנים שמצבם רע מאוד, ואנחנו תומכים בהם כל הזמן. הנוהג הוא להפריש אחוז מסויים מכל ערב בהתנדבות עבור הנצרכים שלנו, כלומר השחקנים.

● עכשיו הבנתי. מה שהפריע לכם הוא שלא ביקשו רשות, וכך גם לא הפרישו סכום-כסף, מתוך ההכנסות ליאיר, לטובת שחקנים נצרכים.

נכון. יש לנו קרן לעזרה לאמנים, ויש המון פניות לעזרה.

● אבל במיקרה של יאיר לא נאסף אפילו הסכום שהיה דרוש!

אז אולי במיקרה הזה, שהיה פיקוח-נפש, היתה גילה אלמגור מוותרת על התרומה. אבל היה צריך לבקש ממנה רשות.

(דניאלה שמ"י)

אהרון („דקס“) דקל:

„מלצרית מתחילה מרוויחה 1300 ש"ח, אוכל ומגורים!“

בצפון ובמרכז הארץ מתמוטטים מיפעלים, והעובדים מפוטרים מהיום למחר. זה רק חלק אחד מבעיות-התע-סוקה. החלק השני הוא הנוער המסיים את שרותו הצבאי ואין מי שיציע לו עבודה. אבל כמה מאות קילומטרים דרומה, בעיר אילת, משוועים לעובדים. פגשתי את אהרון („דקס“) דקל, יו"ר התאחדות בתי-המלון באילת, שסיפר לי כי נכון לעכשיו הם מחפשים בין 400 ל-500 עובדים לבתי-המלון בעיר.

● נשים או גברים?

חצי נשים וחצי גברים.

● ומדוע אתם מעוניינים דווקא באנשים מצפון הארץ?

אנחנו מאוד מעוניינים שנשים אילתיות יצטרפו למעגל-העבר-דה-בעיר, אבל כשאין רי-עובדים, אנחנו מחפשים גם בצפון.

● מה אתה יכול להציע היום לבחורה צעירה או לבחור צעיר ללא מיקצוע, הבאים לאילת ורוצים לעבוד?

קודם כל אני מציע להם קורס בענף שבו הם רוצים לעבוד. מלבד זאת אני מציע להם משכורת, כלכלה, ואם צריך — גם מגורים. הפרדוקס הוא שכגלל התנאים הטובים שאני נותן להם, באים הצעירים לאילת כרי לחסוך כסף, וכשחסכו הם ממשיכים הלאה. זאת גם הסיבה לכך שאני מאוד מעוניין באילתים ובי-אילתיות. אצלם אני יודע שהעבודה אינה ארעית.

● איזה סוג עבודה אתה יכול להציע לנשים?

כמעט כל עבודה במלונאות. כמוכן, מתחילים מלמטה. אבל בהחלט אפשר לטפס למעלה.

אילת

● כמה למעלה הגיעו נשים בענף המלונאות באי-לת?

יש היום שף שהוא אשה במלון קיסר, יש מנהלת-הזכנות במלון סווסטה, יש מנהלת-לילה במלון מוריה, ומנהלת-משק, ועוד ועוד.

● אבל מנהלת-מלון עדיין אין?

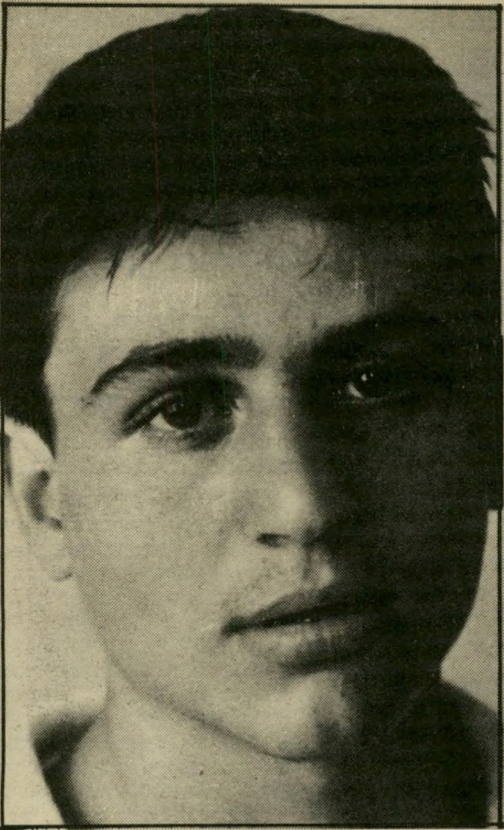
עדיין אין. אבל אני יודע שהדרך פתוחה.

● כמה מרוויחה, נניח, מלצרית צעירה במלון?

הבה נקרא לאחת מהן ונשאל. וקראנו למלצרית ששירתה אר-תנו, ושאלנו אותה מה התנאים שלה. „אני מרוויחה 1300 ש"ח משכורת, אוכל במלון, ויש לי מגורים שהמלון מספק לי.“

● מה תעשה אם בעיקבות הקטע הזה בעיתון תדריה לך הצפה של עובדים הרוצים לעבוד באילת?

תאמיני לי שאנחנו נסתרר. רק שיבואו עובדים ועובדות! (דניאלה שמ"י)

אורי רווח:

„לנוער יש כוח ויש גם ביצים לעשות דברים!“

גוף פרלמנטרי לנוער קורס עור וגידים ממש בימים אלה, ובשבוע הבא כבר תיערך האסיפה הראשונה. מטרתו הראשונה של הגוף היא מילחמה לחופש-הביטוי לנוער. עם יוזם הרעיון והמארגן, אורי רווח, תיכונסט וכתב-נוער צעיר, דיברתי.

● מה לך ולחופש-הביטוי לנוער?

אני נפגעת אישית, ולכן אני רוצה לפעול בעניין. במשך שנתיים הייתי העורך הצעיר של זה מה יש, עיתון-נוער שראה אור בכאר-שבע. ניסינו לכתוב על בעיות-נוער, וביניהם אהבה, מין, העיתון מאוד הצליח, אבל היה מי שהיה בעירייה, שאהבה בין המינים נראתה לו כ„תועבה“, והתחילו להלצים.

בהתחלה ניסינו להשביע את רצונם של המתלוננים, ובמקום צילומי נערות כנגדיים הכנסנו רק צילומים של נערות עם כגדיים ועליו חצאית. אבל ראינו שגם זה לא עוזר. הכתבים הצעירים הפסיקו לכתוב על מה שבאמת מעניין את הנוער, מאחר וידעו שיפסלו להם את החומר.

● מי יפסול?

העורך האחראי, שהוא מנהל אגף-החינוך בעירייה ושעליו לחצו-להצר את צעדינו. אני כתבת מיכתב לעורך האחראי, ואחרי המיכתב הושעתי מתפקידי כעורך צעיר. העיתון של הנוער בכאר-שבע הפסיק לצאת.

● וכיצד אתם הולכים להילחם במה שגורולים וחכי-מים מכים ניסו ולא כלייך הצליחו?

התקשרתי עם הרבה כתבי-נוער ברחבי-הארץ. אנחנו מתכוונים לשלוח מיכתבים לגורמי-חינוך, אנחנו מבקשים פגישה עם שר-

נוער

החינוך, אם צריך גם נצא להפגנות. יש לנו הרגשה שאם נעשה יעש גדול, ישימו לב אלינו.

לנוער יש כוח, ויש לו גם ביצים לעשות דברים שהמבוגרים אולי לא יעשו. יש לנו, אולי, נאיביות, שאצל המבוגרים כבר קתה, ועם הנאיביות הזאת והרצון לשנות דברים אני מקווה שנצליח.

אני לא מכין מדוע כל אורחי-ישראל לא קמים על הרגליים ונלחמים בהגבלות חופש-הביטוי — הרי כולם יודעים שככה נוצרת מדינת טוטאליטארית. ואת זה, אני מניח, אף אחד לא רוצה.

● אתם רוצים להקים גוף שבו יהיו חברים רק כתי-בינוערי? כמה זה במינספר?

לא. אנחנו רוצים להקים גוף שבו יהיו חברים תיכונסטים שאיכפת להם מהנושא, ושמוכנים לצאת למילחמה.

● ואיך יגיעו אליכם התיכונסטים?

שיכתבו אלי: אורי רווח, רח' יצחק שיפר 5/17, באר-שבע, וביחד נשנה דברים מהותיים. (דניאלה שמ"י)

אורי צפריה תעלים הזה